

Յոնեյի գիրքը և Լատդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ եկեղեցին - Թիվ երեք

Կարմիր գինու այգի

Jeff Pippenger

2025-12-03

Նախորդ հոդվածը մենք ավարտեցինք հետևյալ հարցով. «Այս հասկացությունները նկատի ունենալով՝ կարելի է հարց տալ, թե ինչպե՞ս եղավ, որ 9/11-ին Հովելի գիրքը դարձավ այն պատգամը, որ Պետրոսը նույնացրեց Պենտեկոստեի ժամանակ»:

Պետրոսը նշում էր, որ Յովելը կատարվում էր Պենտեկոստեի օրը, որը ժամանակի այն կետն է, որ նշանավորում է Պենտեկոստեական շրջանի ավարտը: Պենտեկոստեական շրջանում Սուրբ Հոգու մի դրսևորում եղավ սկզբում, իսկ ապա՝ Սուրբ Հոգու ավելի մեծ դրսևորում՝ վերջում: Հավատքով ըմբռնելով, որ թե՛ Աստվածաշունչը և թե՛ Մարգարեության Հոգին Յովելին կիրառում են վերջին անձրևի ժամանակի նկատմամբ, մենք կարող ենք իմանալ, որ Յովելի գիրքը դարձավ ներկայիս ճշմարտություն 9/11-ին, և որ գրքի յուրաքանչյուր տարր անմիջականորեն պիտի խոսի այն մարգարեական պատմության մասին, որը սկսվում է 9/11-ից և շարունակվում մինչև ու ներառյալ վերջին յոթ պատուհասները, որոնք Յովելը բնորոշում է որպես «Տիրոջ օրը»:

Ինչպես որ 1888 թվականը նախատիպավորում էր, այնպես էլ 9/11-ին Լատդիկեայի պատգամի ներկայացումը դարձավ ներկա փորձառական ճշմարտություն: Եսայիին նույն պատգամը նախատիպավորում է հիսունութերորդ գլխում՝ փողի ձայնով Աստծո ժողովրդին ցույց տալով նրանց հանցանքները: Այն «օրը», երբ Եսայիին սկսում է իր ձայնը հնչեցնել ինչպես փող, նույն այն օրն է, երբ նա երգում է այգու երգը:

Այն օրը երգեցե՛ք նրա մասին. Կարմիր գինու այգի: Ես՝ Տերս, պահպանում եմ այն. ամեն պահ ջրում եմ այն, որպեսզի ոչ ոք վնաս չտա նրան. գիշեր ու ցերեկ պահպանում եմ այն: Բարկություն իմ մեջ չկա. ո՞վ ինձ դեմ պատերազմում կհանի մացառներն ու փշերը: Ես կանցնեմ նրանց միջով, բոլորին միասին կրակով կայրեմ: Կամ թող բռնի իմ զորությունից, որպեսզի խաղաղություն հաշտի ինձ հետ, և նա խաղաղություն կհաշտի ինձ հետ: Նա կհաստատի Հակոբից եկողներին, որ արմատ առնեն. Իսրայելը պիտի ծաղկի ու բողբոջի և աշխարհի երեսը լցնի պտուղով: Եսայիա 27:2-6.

Ժամանակակից հոգևոր «Իսրայելը վերջին անձրևի ժամանակ պիտի ծաղկի ու բողբոջի և աշխարհի երեսը լցնի պտուղով», որովհետև վաղ անձրևը բույսի բողբոջելն ու ծաղկելն է առաջ բերում, իսկ վերջին անձրևը տալիս է պտուղը: Երբ 9/11-ին Նյու Յորքի շենքերը փլվեցին, Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, և վերջին անձրևը սկսեց շաղ տալ: Այդ ժամանակ Աստծո պահապանները պիտի փող հնչեցնեին Լատդիկիայի եկեղեցուն: Եսայիայի պատգամը, որը բացահայտում է Աստծո ժողովրդի մեղքերը, նաև կարմիր գինու այգու երգն է: Հովելի առաջին գլուխը հենց այդ պատգամն

է:

Պեթուելի որդի Հովելի մոտ եղած Տիրոջ խոսքը:

Լսեցե՛ք այս, ո՛վ ծերեր, և ականջ դրե՛ք, երկրի բոլոր բնակիչնե՛ր: Մի՞թե այս եղել է ձեր օրերում, կամ նույնիսկ ձեր հայրերի օրերում: Պատմեցե՛ք այդ ձեր որդիներին, և թող ձեր որդիները պատմեն իրենց որդիներին, և նրանց որդիները՝ մի ուրիշ սերնդի:

Այն, ինչ որ թողել էր մորեխի թրթուրը, կերել էր մորեխը. և այն, ինչ որ թողել էր մորեխը, կերել էր որդը. և այն, ինչ որ թողել էր որդը, կերել էր թրթուրը:

Զարթնե՛ք, ո՛վ հարբեցողներ, և լացե՛ք, և ոռնացե՛ք, գինեմոլնե՛ր բոլորդ, նոր գինու պատճառով, որովհետև այն կտրվել է ձեր բերանից:

Քանզի մի ազգ ելել է իմ երկրի վրա՝ զորավոր և անհամար, որի ատամները առյուծի ատամներ են, և նա ունի մեծ առյուծի ժանիքներ: Նա ավերել է իմ որթատունկը և կեղևազերծել իմ թզենին. այն բոլորովին մերկացրել ու գցել է. նրա ճյուղերը սպիտակել են: Սգա՛, ինչպես քուրձով գոտևորված կույսը՝ իր երիտասարդության ամուսնու համար: Հացի ընծան և ըմպելիքի ընծան դադարել են Տիրոջ տանից. քահանաները՝ Տիրոջ սպասավորները, սգում են: Դաշտը ավերված է, երկիրը սգում է, որովհետև հացահատիկը ոչնչացած է. նոր գինին ցամաքել է, յուղը նվաղել է:

Ամաչեցե՛ք, ո՛վ երկրագործներ, ողբացե՛ք, ո՛վ այգեպաններ, ցորենի և գարու համար, որովհետև արտի հունձքը կորել է: Որթատունկը չորացել է, և թզենին թառամում է. նոնենին, արմավենին ևս, և խնձորենին՝ անգամ արտի բոլոր ծառերը, չորացել են, որովհետև ուրախությունը թառամել է մարդկանց որդիներից:

Գոտեպնդվեցե՛ք և սուգ արե՛ք, ո՛վ քահանաներ. ողբացե՛ք, ո՛վ զոհասեղանի սպասավորներ. եկե՛ք, ողջ գիշեր պառկեցե՛ք քուրձի մեջ, ո՛վ իմ Աստծու սպասավորներ, որովհետև հացի ընծան և հեղման ընծան կասեցվել են ձեր Աստծու տանից: Սրբացրե՛ք պահք, հոչակեցե՛ք հանդիսավոր ժողով, հավաքեցե՛ք ծերերին և երկրի բոլոր բնակիչներին Տիրոջ ձեր Աստծու տունը, և աղաղակեցե՛ք դեպի Տերը. Վա՛յ այդ օրվան, որովհետև Տիրոջ օրը մոտ է, և պիտի գա որպես կործանում՝ Ամենակարողից: Մի՞թե մեր աչքերի առաջ կերակուրը չի կտրվել, այո՛, նաև ուրախությունն ու ցնծությունը՝ մեր Աստծու տնից: Մերմը նեխել է իր հողակույտերի տակ, շտեմարանները ամայացել են, գոմերն ավերվել են, որովհետև հացահատիկը չորացել է: Ի՛նչպես են տնքում անասունները: Խոշոր եղջերավորների հոտերը շփոթվել են, որովհետև արոտ չունեն, այո՛, ոչխարների հոտերն էլ ամայացել են:

Տե՛ր, դեպի քեզ պիտի աղաղակեմ, որովհետև կրակը խժոել է անապատի արոտավայրերը, և բոցը այրել է դաշտի բոլոր ծառերը: Դաշտի գազաններն էլ են դեպի քեզ աղաղակում, որովհետև ջրերի գետերը ցամաքել են, և կրակը խժոել է անապատի արոտավայրերը: Հովել 1:1–20:

Հովելի առաջին գլուխը վերաբերում է Աստծո այգու կործանմանը: Եսայիան «այն օրը» հաստատում է որպես այն օրը, երբ վերջին անձրևը սկսվում է, որովհետև այդ օրը

բույսերը սկսում են ծաղկել և բողբոջել: Այն փաստը, որ Եսայիան մեզ հայտնում է, թե Աստծո ժողովուրդը «արմատ պիտի գցի», «ծաղկի և բողբոջի» և երկիրը լցնի «պտղով», պատկերում է երեք քայլերից բաղկացած առաջընթաց պատմություն: Բույսը հողի մեջ «արմատ է գցում»: Ուստի «արմատ գցել» նշանակում է կանգնել հողի վրա, որը ստորին հարկն է կամ հիմքը: Նրանք, ովքեր «Հակոբից դուրս են գալիս», «արմատ են գցում», և ապա կոչվում են «Իսրայել»: Նրանք, ովքեր դուրս են գալիս Լատդիկիայի փորձառությունից, ապա կոչվում են Ֆիլադելփիացիներ, թեև այդ փորձառությունը պահպանելը պահանջում է հաղթանակ մի փորձության գործընթացում, որն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով:

Հակոբի (խաբեբայի) և Իսրայելի (հաղթահարի) մարգարեական հարաբերությունը մատնանշում է, որ 9/11-ին նրանք, ովքեր «արմատ են գցում»՝ վերադառնալով հիմքերին, այնտեղ և այնժամ մտնում են ուխտի հարաբերության մեջ: Մարգարեական առումով անվան փոփոխությունը ուխտի խորհրդանիշ է, ինչպես ներկայացված է Աբրամից՝ Աբրահամ, Սարայից՝ Սառա, Հակոբից՝ Իսրայել և այլ օրինակներով: Այդ համարում նրանք, ովքեր 9/11-ին վերադարձան հին հիմնարար ճշմարտություններին, մտան ուխտի հարաբերության մեջ, մինչ անձրևը սկսում էր ծաղիկներ և բողբոջներ առաջ բերել: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ամբողջ աշխարհը պիտի լցվի «պտղով», քանի որ այն ժամանակ անձրևը պիտի թափվի առանց չափի:

Եսայիան պետք է համահունչ լինի Եսայիային, և, անշուշտ, նաև բոլոր մյուս մարգարեներին, սակայն Եսայիան պետք է բարձրացնի իր ձայնը փողի պես և ցույց տա Լատդիկեական Յոթներորդ-օրյա աղվենտիստներին իրենց մեղքերը՝ այգու երգի համատեքստում: Այդ երգը Հիսուսը երգեց այգու առակի մեջ: Այգին՝ Նրան ստիպեց լալ, երբ Նա, խաչից առաջ վերջին անգամ, նայեց Երուսաղեմին՝ իմանալով, որ հին Իսրայելը հասել էր իրենց փորձաշրջանի ավարտին և այլևս շրջանցվում էր որպես Աստծո ուխտի ժողովուրդ: Միաժամանակ Քրիստոսը ուխտի մեջ էր մտնում մի ժողովրդի հետ, որը պետք է Աստծո այգուց պատշաճ պտուղներ բերեր: Անկախ նրանից՝ խոսքը վերաբերում է Հետուի այգու պատմությանը սկզբում, թե Հիսուսի՝ վերջում, նրանք, ովքեր դարձան նոր ուխտի ժողովուրդը, նախատիպում էին հարյուր քառասունչորս հազարը:

Քրիստոսը խոսեց Եսայիայի որթատունկի մարգարեության մասին, ինչպես և Քույր Ուայթը:

«Այգու մասին առակը վերաբերում է ոչ միայն հրեական ազգին: Այն դաս ունի մեզ համար: Այս սերնդի եկեղեցին Աստծուց օժտված է մեծ արտոնություններով և օրհնություններով, և Նա ակնկալում է դրանց համապատասխան պտուղներ»: Christ Object Lessons, 296.

Ուսանելի է ընթերցել այն հատվածը, որը տանում է դեպի Մարգարեության Հոգուց բերված վերջին հայտարարությունը:

«Գլուխ 23 — Տիրոջ այգին»

«Հրեական ազգը»

«Երկու որդիների առակը» հաջորդվեց այգու մասին առակով: Առաջինում Քրիստոսը հրեա ուսուցիչների առաջ դրել էր հնազանդության կարևորությունը: Երկրորդում՝ Նա ցույց տվեց Իսրայելին շնորհված առատ օրհնությունները և դրանց միջոցով՝ Աստծո պահանջը նրանց հնազանդության նկատմամբ: Նա նրանց առաջ դրեց Աստծո նպատակի փառքը, որը նրանք հնազանդության միջոցով կարող էին իրագործել: Ապագայի վրայից վարագույրը ետ քաշելով՝ Նա ցույց տվեց, թե ինչպես, Իր նպատակը կատարելու մեջ ձախողվելով, ամբողջ ազգը զրկվում էր Նրա օրհնությունից և իրեն վրա էր բերում կործանում:

«Կար մի տանուտեր,— ասաց Քրիստոսը,— որ այգի տնկեց, այն շուրջանակի ցանկապատեց, նրա մեջ հնձան փորեց, աշտարակ շինեց, այն տվեց մշակների վարձակալության և գնաց հեռու երկիր»:

Այս այգու նկարագրությունը տրված է Եսայիա մարգարեի կողմից. «Արդ, պիտի երգեմ իմ սիրելիին իմ սիրեցյալի երգը՝ Իր այգու մասին: Իմ սիրելին մի այգի ուներ շատ արգավանդ բլրի վրա. և Նա պարսպեց այն, և մաքրեց նրա քարերը, և տնկեց այն ընտիր որթով, և նրա մեջ աշտարակ շինեց, և այնտեղ հնձան էլ պատրաստեց. և սպասում էր, որ այն խաղող բերեր»: Եսայիա 5:1, 2.

«Գյուղագործն անապատից ընտրում է մի հողակտոր. նա պարիսպ է քաշում դրա շուրջը, մաքրում, մշակում և տնկում ընտիր որթատունկերով՝ ակնկալելով առատ բերք: Այս հողակտորը, իր առավելությամբ՝ ի համեմատ անմշակ ամառայան, նա սպասում է, որ իրեն պատիվ բերի՝ իր խնամքի և դրա մշակության վրա թափած աշխատանքի արդյունքները ցույց տալով: Այդպես էլ Աստված աշխարհից ընտրել էր մի ժողովուրդ, որպեսզի Քրիստոսի միջոցով դաստիարակվեր և կրթվեր: Մարգարեն ասում է. «Զորաց Տիրոջ այգին Իսրայելի տունն է, և Հուդայի մարդիկ՝ Նրա հաճելի տնկաստանը»: Եսայիա 5:7: Այս ժողովրդի վրա Աստված մեծ արտոնություններ էր շնորհել՝ առատապես օրհնելով նրանց Իր առատ բարությունից: Նա ակնկալում էր, որ նրանք Իրեն պատիվ տան՝ պտուղ բերելով: Նրանք պետք է հայտնեին Նրա թագավորության սկզբունքները: Անկյալ և ամբարիշտ աշխարհի մեջ նրանք պետք է ներկայացնեին Աստծու բնավորությունը»:

«Որպես Տիրոջ այգի՝ նրանք պետք է պտուղ բերեին, որն ամբողջովին տարբեր լիներ հեթանոս ազգերի պտղից: Այս կռապաշտ ժողովուրդները իրենց անձնատուր էին արել անօրենություն գործելուն: Բռնությունն ու հանցագործությունը, ազահությունը, կեղեքումն ու ամենաապականված վարքերը անսանձ կերպով տրվում էին նրանց կողմից: Անիրավությունը, բարոյական անկումն ու թշվառությունը ապականված ծառի պտուղներն էին: Ակնառու հակադրությամբ պետք է լիներ այն պտուղը, որ բերվելու էր Աստծու տնկած որթատունկի վրա»:

«Հրեական ազգի արտոնությունն էր ներկայացնել Աստծո բնավորությունը, ինչպես այն հայտնվել էր Մովսեսին: Մովսեսի՝ «Ցույց տուր ինձ Քո փառքը» աղոթքին ի պատասխան՝ Տերը խոստացավ. «Ես կանցկացնեմ Իմ ամբողջ բարությունը քո առջևից»: Ելք 33:18, 19: «Եվ Տերը անցավ նրա առջևից և հոչակեց. Տե՛ր, Տե՛ր Աստված,

ողորմած և գթառատ, երկայնամիտ, առատ բարության և ճշմարտության, հազարավորների համար ողորմություն պահող, անօրենություն, հանցանք և մեղք ներող»։ Ելք 34:6, 7։ Սա այն պտուղն էր, որ Աստված ցանկանում էր Իր ժողովրդից։ Իրենց բնավորությունների մաքրությամբ, իրենց կյանքի սրբությամբ, իրենց ողորմածությամբ ու սիրառատ բարությամբ և գթությամբ նրանք պետք է ցույց տային, որ «Տիրոջ օրենքը կատարյալ է, հոգին դարձի բերող»։ Մաղմուս 19:7»

«Հրեական ազգի միջոցով Աստծու նպատակը բոլոր ժողովուրդներին առատ օրհնություններ պարգևելն էր։ Իսրայելի միջոցով պիտի պատրաստվեր ճանապարհը Նրա լույսի տարածման համար դեպի ամբողջ աշխարհը։ Աշխարհի ազգերը, հետևելով ապականված սովորությունների, կորցրել էին Աստծու գիտությունը։ Սակայն Իր ողորմությամբ Աստված նրանց գոյությունից չջնջեց։ Նա նպատակադրել էր նրանց հնարավորություն տալ՝ Իր եկեղեցու միջոցով ծանոթանալու Իրեն։ Նա սահմանել էր, որ Իր ժողովրդի միջոցով հայտնված սկզբունքները լինեն այն միջոցը, որով մարդու մեջ պիտի վերականգնվի Աստծու բարոյական պատկերը»։

«Այս նպատակի իրագործման համար էր, որ Աստված Աբրահամին կանչեց իր կռապաշտ ազգակիցների միջից և պատվիրեց նրան բնակվել Քանանի երկրում։ «Եվ քեզնից մեծ ազգ պիտի շինեմ,— ասաց Նա,— և պիտի օրհնեմ քեզ, և մեծացնեմ քո անունը, և դու օրհնություն պիտի լինես»։ Ծննդոց 12:2»

«Աբրահամի ժառանգները՝ Հակոբը և նրա սերունդը, տարվեցին Եգիպտոս, որպեսզի այդ մեծ և ամբարիշտ ազգի մեջտեղում հայտնեն Աստծո արքայության սկզբունքները։ Հովսեփի անարատությունը և ամբողջ եգիպտացի ժողովրդի կյանքը պահպանելու նրա հրաշալի գործը Քրիստոսի կյանքի ներկայացումն էր։ Մովսեսը և շատ ուրիշներ Աստծո վկաներ էին»։

«Եգիպտոսից Իսրայելին դուրս բերելով՝ Տերը դարձյալ հայտնեց Իր գործությունն ու Իր ողորմությունը։ Նրանց՝ գերությունից ազատագրվելու մեջ դրսևորված Նրա հրաշալի գործերը և անապատով նրանց ճամփորդությունների ընթացքում նրանց հետ ունեցած Նրա վարքը միայն նրանց օգտի համար չէին։ Դրանք պետք է լինեին որպես առարկայական դաս շրջակա ազգերի համար։ Տերը հայտնեց Իրեն որպես մի Աստված, որ վեր է մարդկային ամեն իշխանությունից և մեծությունից։ Իր ժողովրդի համար գործած նշաններն ու հրաշքները ցույց տվեցին Նրա իշխանությունը բնության վրա և բնությունը պաշտողներից ամենամեծերի վրա։ Աստված անցավ Եգիպտոսի հպարտ երկրի միջով, ինչպես վերջին օրերին պիտի անցնի երկրի միջով։ Կրակով ու մրրկով, երկրաշարժով ու մահով մեծ ԵՍ ԵՍ-ը փրկագնեց Իր ժողովրդին։ Նա նրանց դուրս բերեց գերության երկրից։ Նա նրանց առաջնորդեց «այն մեծ և ահեղ անապատի միջով, ուր կային հրեղեն օձեր, կարիճներ և երաշտ»։ ԲՐ Երեսնամյա 8:15։ Նա նրանց համար ջուր հանեց «կածքարից եղած վեմից» և կերակրեց նրանց «երկնքի հացահատիկով»։ Մաղմուս 78:24։ «Որովհետև,— ասաց Մովսեսը,— Տիրոջ բաժինը Իր ժողովուրդն է, Հակոբը՝ Նրա ժառանգության չափաբաժինը։ Նա գտավ նրան անապատային երկրում և ամայի, ռոնացող անապատում. շրջապատեց նրան, խրատեց նրան, պահեց նրան ինչպես Իր աչքի բիբը։ Ինչպես արծիվը գրգռում

է իր բույնը, սավառնում է իր ձագերի վրա, տարածում է իր թները, վերցնում նրանց, կրում նրանց իր թների վրա, այնպես էլ միայն Տերն էր առաջնորդում նրան, և օտար աստված չկար նրա հետ»։ ԲՕրինաց 32:9–12: Այսպես Նա նրանց բերեց Իր մոտ, որպեսզի բնակվեն Բարձրյալի հովանու ներքո»։

«Քրիստոսն էր Իսրայելի որդիների առաջնորդը նրանց անապատային թափառումների ընթացքում։ Ցերեկը ամպի սյան, իսկ գիշերը կրակի սյան մեջ պարուրված՝ Նա առաջնորդում և ղեկավարում էր նրանց։ Նա պահպանում էր նրանց անապատի վտանգներից, Նա նրանց մտքրեց խոստման երկիրը, և այն բոլոր ազգերի աչքի առաջ, որոնք չէին ընդունում Աստծուն, Նա Իսրայելին հաստատեց որպես Իր ընտրյալ սեփականություն՝ Տիրոջ այգի»։

«Այս ժողովրդին էին վստահված Աստծու պատգամները։ Նրանք շրջապատված էին Նրա օրենքի պատվիրաններով՝ ճշմարտության, արդարության և մաքրության հավիտենական սկզբունքներով։ Այս սկզբունքներին հնազանդվելը պիտի լիներ նրանց պաշտպանությունը, որովհետև դա պիտի փրկեր նրանց իրենց իսկ կործանելուց՝ մեղավոր սովորություններով։ Եվ ինչպես աշտարակը այգում, Աստված երկրի մեջտեղում դրել էր Իր սուրբ տաճարը»։

«Քրիստոսն էր նրանց ուսուցիչը։ Ինչպես Նա նրանց հետ էր անապատում, այնպես էլ շարունակելու էր լինել նրանց Վարդապետն ու Առաջնորդը։ Խորանում և տաճարում Նրա փառքը բնակվում էր սուրբ շեքինայում՝ քավության աթոռի վերևում։ Նրանց համար Նա անդադար հայտնում էր Իր սիրո և համբերության հարստությունը»։

«Աստված կամենում էր Իր Իսրայել ժողովրդից փառաբանություն և փառք կերտել։ Նրանց տրվեց ամեն մի հոգևոր առավելություն։ Աստված նրանցից չզլացավ ոչինչ, որ նպաստավոր էր այն բնավորության ձևավորմանը, որը նրանց կդարձներ Իր ներկայացուցիչները»։

Աստծո օրենքին նրանց հնազանդությունը նրանց պիտի դարձներ աշխարհի ազգերի առաջ բարգավաճության հրաշալի օրինակներ։ Նա, ով կարող էր նրանց տալ իմաստություն և հմտություն ամեն տեսակ ճարտար գործի մեջ, պիտի շարունակեր լինել նրանց ուսուցիչը և Իր օրենքներին հնազանդվելու միջոցով պիտի ազնվացներ ու բարձրացներ նրանց։ Եթե հնազանդ լինեին, պիտի պահպանվեին այն հիվանդություններից, որոնք տանջում էին մյուս ազգերին, և պիտի օրհնվեին մտքի կորովով։ Աստծո փառքը, Նրա վեհությունն ու գորությունը, պիտի հայտնվեին նրանց ամբողջ բարգավաճության մեջ։ Նրանք պիտի լինեին քահանաների և իշխանների թագավորություն։ Աստված նրանց ընձեռեց ամեն հնարավորությունը, որպեսզի նրանք դառնային երկրի վրա եղած ամենամեծ ազգը։

«Քրիստոսը Մովսեսի միջոցով ամենավճռական կերպով նրանց առաջ դրել էր Աստծո նպատակը և հստակորեն պարզել էր նրանց բարգավաճման պայմանները։ «Դու քո Տեր Աստծու համար սուրբ ժողովուրդ ես,— ասաց Նա,— քո Տեր Աստված քեզ ընտրել է, որպեսզի դու լինես Իր համար հատուկ ժողովուրդ՝ երկրի երեսի վրա եղող բոլոր ժողովուրդներից վեր.... Ուրեմն իմացիր, որ քո Տեր Աստվածը՝ Նա է

Աստվածը, հավատարիմ Աստվածը, որ ուխտն ու ողորմությունը պահում է նրանց հանդեպ, ովքեր սիրում են Նրան և պահում Նրա պատվիրանները մինչև հազար սերունդ.... Արդ, պահիր այն պատվիրանները, կանոններն ու դատաստանները, որ ես այսօր պատվիրում եմ քեզ, որպեսզի կատարես դրանք: Եվ կլինի, եթե լսեք այս դատաստաններին, պահեք և կատարեք դրանք, ապա քո Տեր Աստվածը քեզ համար պիտի պահի այն ուխտն ու ողորմությունը, որ երդվել էր քո հայրերին. և Նա պիտի սիրի քեզ, պիտի օրհնի քեզ և պիտի բազմացնի քեզ. Նա պիտի օրհնի նաև քո որովայնի պտուղը և քո երկրի պտուղը, քո հացահատիկը, քո գինին և քո յուղը, քո արջառների ծնունդը և քո ոչխարների հոտերը այն երկրում, որ Նա երդվել էր քո հայրերին տալ քեզ: Դու պիտի օրհնված լինես բոլոր ժողովուրդներից առավել.... Եվ Տերը քեզնից պիտի հեռացնի ամեն հիվանդություն և Եգիպտոսի այն չար ախտերից, որ դու գիտես, ոչ մեկը քեզ վրա չի դնի»: Երկրորդ Օրինաց 7:6, 9, 11–15:

«Եթե նրանք պահեին Նրա պատվիրանները, Աստված խոստացավ նրանց տալ ցորենի ամենալավը և ժայռից մեղր հանել նրանց համար: Երկար օրերով պիտի բավարարեր նրանց և ցույց տար նրանց Իր փրկությունը:»

«Աստծուն անհնազանդվելու պատճառով Ադամն ու Եվան կորցրել էին Եդեմը, և մեղքի պատճառով ամբողջ երկիրը անիծված էր: Բայց եթե Աստծո ժողովուրդը հետևեր Նրա հրահանգին, նրանց երկիրը պիտի վերականգնվեր իր բերրիությանն ու գեղեցկությանը: Ինքը՝ Աստված, նրանց տվել էր հողի մշակության վերաբերյալ ցուցումներ, և նրանք պիտի համագործակցեին Նրա հետ դրա վերականգնման գործում: Այսպիսով ամբողջ երկիրը, գտնվելով Աստծո իշխանության ներքո, պիտի դառնար հոգևոր ճշմարտության առարկայական դաս: Ինչպես Նրա բնական օրենքներին հնազանդվելով երկիրը պիտի արտադրեր իր գանձերը, այնպես էլ Նրա բարոյական օրենքին հնազանդվելով ժողովրդի սրտերը պիտի արտացոլեին Նրա բնավորության հատկանիշները: Նույնիսկ հեթանոսները պիտի ճանաչեին նրանց գերազանցությունը, ովքեր ծառայում և երկրպագում էին կենդանի Աստծուն:»

«Ահա,— ասաց Մովսեսը,— ես ձեզ սովորեցրի կանոններ և դատաստաններ, ինչպես իմ Տեր Աստվածը պատվիրեց ինձ, որպեսզի դուք այդպես անեք այն երկրում, ուր գնում եք՝ այն տիրելու համար: Ուրեմն պահեցե՛ք և կատարեցե՛ք դրանք. որովհետև սա է ձեր իմաստությունն ու ձեր հասկացողությունը ազգերի աչքի առաջ, որոնք պիտի լսեն այս բոլոր կանոնները և ասեն. “Իսկապես այս մեծ ազգն իմաստուն և հասկացող ժողովուրդ է”: Որովհետև ո՞ր ազգն է այնքան մեծ, որի Աստվածն այնքան մոտ լինի իրեն, ինչպես մեր Տեր Աստվածը՝ բոլոր այն բաներում, որոնց համար Նրան ենք աղաղակում: Եվ ո՞ր ազգն է այնքան մեծ, որ ունենա կանոններ և դատաստաններ այնքան արդար, որքան այս ամբողջ օրենքը, որ այսօր դնում եմ ձեր առջև»: Երկրորդ Օրինաց 4:5–8.

«Իսրայելի որդիները պետք է տիրեին այն ամբողջ երկրին, որ Աստված նրանց նշանակել էր: Այն ազգերը, որոնք մերժում էին ճշմարիտ Աստծու երկրպագությունն ու ծառայությունը, պետք է զրկվեին իրենց տիրապետությունից: Բայց Աստծու նպատակը այն էր, որ Իր բնավորության հայտնության միջոցով, Իսրայելի կողմից, մարդիկ դեպի Իրեն ձգվեին: Ավետարանի հրավերը պետք է տրվեր ամբողջ

աշխարհին: Զոհաբերական ծառայության ուսուցմամբ Քրիստոսը պետք է բարձրացվեր ազգերի առաջ, և բոլոր նրանք, ովքեր կնայեին Նրան, պիտի ապրեին: Բոլոր նրանք, ովքեր, քանանացի Ռախաբի և մովաբացի Հոռիի պես, կռապաշտությունից դառնում էին դեպի ճշմարիտ Աստծու երկրպագությունը, պետք է միանային Նրա ընտրյալ ժողովրդին: Եվ ինչպես Իսրայելի թիվն աճեք, նրանք պետք է ընդարձակեին իրենց սահմանները, մինչև որ իրենց թագավորությունն ընդգրկեր աշխարհը»:

«Աստված կամենում էր բոլոր ժողովուրդներին բերել Իր ողորմած իշխանության ներքո: Նա կամենում էր, որ երկիրը լցված լինի ուրախությամբ և խաղաղությամբ: Նա մարդուն ստեղծեց երջանկության համար, և տենչում է մարդկային սրտերը լցնել երկնքի խաղաղությամբ: Նա կամենում է, որ երկրի ընտանիքները լինեն վերևի մեծ ընտանիքի խորհրդանիշը»:

«Սակայն Իսրայելը չկատարեց Աստծո նպատակը: Տերը հայտարարեց. «Ես քեզ տնկել էի իբրև ազնիվ որթ, ամբողջովին ճշմարիտ սերմ. ապա ինչպե՞ս դու Ինձ համար դարձար օտար որթի ապականված բույս»: Երեմիա 2:21: «Իսրայելը դատարկ որթ է, նա պտուղ է բերում իր համար»: Օվսեե 10:1: «Եվ այժմ, ո՞վ Երուսաղեմի բնակիչներ և Հուդայի մարդիկ, դատեցե՛ք, խնդրում եմ, Իմ և Իմ այգու միջև: Էլ ի՞նչ կարելի էր անել Իմ այգու համար, որ Ես նրա մեջ չեմ արել: Ինչո՞ւ, երբ Ես սպասում էի, որ նա խաղող պիտի տար, նա վայրի խաղող տվեց: Եվ հիմա եկե՛ք, Ես ձեզ կասեմ, թե ինչ պիտի անեմ Իմ այգուն. կվերցնեմ նրա ցանկապատը, և նա պիտի խժովի. պիտի քանդեմ նրա պարիսպը, և նա պիտի ոտնակոխ լինի. և Ես նրան ամայություն պիտի դարձնեմ. նա չի էտվի և չի փորվի, այլ նրա մեջ պիտի ելնեն փշեր ու տատասկներ. նաև ամպերին պիտի պատվիրեմ, որ նրա վրա անձրև չտեղացնեն: Որովհետև ... Նա սպասում էր դատաստանի, և ահա՝ բռնություն. արդարության՝ և ահա՝ աղաղակ»: Եսայիա 5:3-7:

«Տերը Մովսեսի միջոցով Իր ժողովրդի առաջ դրել էր անհավատարմության հետևանքը: Հրաժարվելով պահել Նրա ուխտը՝ նրանք իրենց կգրկեին Աստծո կյանքից, և Նրա օրհնությունը չէր կարող գալ նրանց վրա: «Զգո՛յ՛շ եղիր,— ասաց Մովսեսը,— որ չմոռանաս քո Տեր Աստծուն՝ չպահելով Նրա պատվիրանները, Նրա դատաստանները և Նրա կանոնները, որ ես այսօր պատվիրում եմ քեզ. որպեսզի, երբ ուտես և կշտանաս, և շինես գեղեցիկ տներ ու բնակվես նրանց մեջ, և երբ քո նախիրներն ու հոտերը շատանան, և քո արծաթն ու ոսկին շատանան, և ամեն ինչ, որ ունես, շատանա, այնժամ քո սիրտը չբարձրանա, և չմոռանաս քո Տեր Աստծուն... Եվ չասես քո սրտում. «Իմ գործությունն ու իմ ձեռքի կարողությունն է ինձ համար ձեռք բերել այս հարստությունը»... Եվ կլինի, եթե բոլորովին մոռանաս քո Տեր Աստծուն, և գնաս ուրիշ աստվածների հետևից, և ծառայես նրանց, և երկրպագես նրանց, այսօր վկայում եմ ձեր դեմ, որ անպատճառ պիտի կորչեք: Ինչպես այն ազգերը, որ Տերը կործանում է ձեր առաջ, այնպես էլ դուք պիտի կորչեք, որովհետև չլսեցիք ձեր Տեր Աստծու ձայնին»: Բ Երեսնակ 8:11-14, 17, 19, 20.

«Զգուշացումը հրեա ժողովուրդը ականջալուր չեղավ: Նրանք մոռացան Աստծուն և աչքից կորցրին Իր ներկայացուցիչները լինելու իրենց բարձր առանձնաշնորհումը:

Նրանց ստացած օրհնությունները ոչ մի օրհնություն չբերեցին աշխարհին: Իրենց բոլոր առավելությունները նրանք յուրացրին իրենց իսկ փառավորման համար: Նրանք Աստծուց խլեցին այն ծառայությունը, որ Նա պահանջում էր իրենցից, և իրենց մերձավորներից խլեցին կրոնական առաջնորդությունն ու սուրբ օրինակը: Ջրհեղեղից առաջվա աշխարհի բնակիչների նման՝ նրանք հետևեցին իրենց չար սրտերի ամեն մի մտածմունքին: Այսպես նրանք սրբազան բաները ծաղրի առարկա դարձրին՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարն է, Տիրոջ տաճարն է, Տիրոջ տաճարն է սա» (Երեմիա 7:4), մինչդեռ միևնույն ժամանակ աղավաղում էին Աստծու բնավորությունը, անարգում Նրա անունը և պղծում Նրա սրբարանը»:

«Այգեգործները, որոնց հանձնված էր Տիրոջ այգու խնամքը, անհավատարիմ գտնվեցին իրենց վստահված պարտականությանը: Քահանաներն ու ուսուցիչները ժողովրդի հավատարիմ խրատիչներ չէին: Նրանք ժողովրդի առաջ չէին պահում Աստծո բարությունն ու ողորմությունը և Նրա իրավունքը՝ նրանց սիրո ու ծառայության նկատմամբ: Այս այգեգործները փնտրում էին իրենց սեփական փառքը: Նրանք ցանկանում էին յուրացնել այգու պտուղները: Նրանց ջանքն ուղղված էր դեպի այն, որ ուշադրությունն ու պատիվը դեպի իրենց գրավեն»:

Իսրայելի այս առաջնորդների մեղքը նման չէր սովորական մեղավորի մեղքին: Այս մարդիկ Աստծո առաջ կանգնած էին առավել հանդիսավոր պարտավորության ներքո: Նրանք իրենց նվիրել էին՝ ուսուցանելու «Այսպես է ասում Տերը» և խիստ հնազանդություն մտցնելու իրենց գործնական կյանքի մեջ: Այս անելու փոխարեն նրանք աղավաղում էին Սուրբ Գրքերը: Նրանք մարդկանց վրա ծանր բեռներ էին դնում՝ պարտադրելով արարողություններ, որոնք հասնում էին կյանքի յուրաքանչյուր քայլին: Ժողովուրդը մշտական անհանգստության մեջ էր ապրում, որովհետև չէր կարող կատարել ռաբբիների սահմանած պահանջները: Երբ նրանք տեսնում էին մարդու կողմից ստեղծված պատվիրանները պահելու անհնարիությունը, անփութ էին դառնում Աստծո պատվիրանների նկատմամբ:

«Տերը Իր ժողովրդին ուսուցանել էր, որ Ինքն է այգեստանի տերը, և որ նրանց ամբողջ ունեցվածքը նրանց է տրված ի պահ՝ Իր համար գործածելու: Բայց քահանաներն ու ուսուցիչները չէին կատարում իրենց սուրբ պաշտոնի գործը այնպես, ասես տնօրինում էին Աստծու սեփականությունը: Նրանք կարգավորաբար հափշտակում էին Նրանից այն միջոցներն ու հնարավորությունները, որ իրենց էին վստահված՝ Նրա գործի առաջխաղացման համար: Նրանց ազահությունն ու շահամոլությունը պատճառ եղան, որ արհամարհվեին անգամ հեթանոսների կողմից: Այսպիսով հեթանոս աշխարհին առիթ տրվեց աղավաղված կերպով հասկանալու Աստծու բնավորությունն ու Նրա արքայության օրենքները»:

«Հոր սրտով Աստված համբերությամբ տարավ Իր ժողովրդի հետ: Նա աղաչում էր նրանց ինչպես շնորհված ողորմություններով, այնպես էլ հետ վերցված ողորմություններով: Համբերատար կերպով Նա նրանց առաջ դրեց նրանց մեղքերը և, երկարամտությամբ, սպասեց նրանց կողմից դրանց ընդունմանը: Մարգարեներ և պատգամաբերներ ուղարկվեցին՝ հորդորելու հողագործներին ընդունել Աստծու իրավունքը նրանց վրա, բայց ընդունվելուն փոխարեն նրանք վերաբերվեցին նրանց

որպես թշնամիների: Հողագործները հալածեցին և սպանեցին նրանց: Աստված դարձյալ ուրիշ պատգամաբերներ ուղարկեց, սակայն նրանք էլ արժանացան նույն վերաբերմունքին, ինչ առաջինները, միայն թե հողագործներն ավելի վճռական ատելություն դրսևորեցին»:

«Որպես վերջին միջոց՝ Աստված ուղարկեց Իր Որդուն՝ ասելով. «Նրանք պիտի ակնածանքով վերաբերվեն Իմ Որդուն»: Բայց նրանց դիմադրությունը նրանց ոխակալ էր դարձրել, և նրանք միմյանց մեջ ասացին. «Սա է ժառանգը. եկե՛ք, սպանե՛ք Նրան, և տիրանա՛նք Նրա ժառանգությանը»: Այդժամ մենք կմնանք՝ վայելելու այգին և պտղի հետ վարվելու այնպես, ինչպես մեզ հաճելի լինի:»

«Հրեա իշխանավորները Աստծուն չէին սիրում. ուստի իրենք իրենց կտրեցին Նրանից և մերժեցին արդար հաշտության համար Նրա բոլոր առաջարկները: Քրիստոսը՝ Աստծու Սիրելին, եկավ հաստատելու այգու Տիրոջ իրավունքները, բայց մշակները Նրան վերաբերվեցին բացահայտ արհամարհանքով՝ ասելով. «Չենք ուզում, որ սա իշխի մեզ վրա»: Նրանք նախանձում էին Քրիստոսի բնավորության գեղեցկությանը: Նրա ուսուցման եղանակը շատ ավելի բարձր էր իրենցից, և նրանք վախենում էին Նրա հաջողությունից: Նա հանդիմանում էր նրանց՝ մերկացնելով նրանց կեղծավորությունը և ցույց տալով նրանց ընթացքի անխուսափելի հետևանքները: Սա նրանց մոլեգնության էր հասցնում: Նրանք տանջվում էին այն հանդիմանություններից, որոնք չէին կարող լռեցնել: Նրանք ատում էին արդարության այն բարձր չափանիշը, որը Քրիստոսը շարունակաբար ներկայացնում էր: Նրանք տեսնում էին, որ Նրա ուսուցումն իրենց դնում էր այնպիսի վիճակի մեջ, ուր իրենց եսասիրությունը մերկացվելու էր, և որոշեցին սպանել Նրան: Նրանք ատում էին Նրա ճշմարտախոսության ու բարեպաշտության օրինակը և այն վեհ հոգևորությունը, որ հայտնվում էր այն ամենում, ինչ Նա անում էր: Նրա ամբողջ կյանքը հանդիմանություն էր նրանց եսասիրությանը, և երբ եկավ վերջնական փորձությունը՝ այն փորձությունը, որ նշանակում էր հնազանդություն դեպի հավիտենական կյանք կամ անհնազանդություն դեպի հավիտենական մահ, նրանք մերժեցին Իսրայելի Սուրբին: Երբ նրանցից պահանջվեց ընտրել Քրիստոսի և Բարաբբայի միջև, նրանք աղաղակեցին. «Բարաբբային արձակիր մեզ»: Ղուկաս 23:18: Եվ երբ Պիղատոսը հարցրեց. «Ապա ի՞նչ անեմ Հիսուսի հետ», նրանք կատաղությամբ աղաղակեցին. «Թող Նա խաչվի»: Մատթեոս 27:22: «Ձեր Թագավորի՞ն խաչեմ»,— հարցրեց Պիղատոսը, և քահանաներից ու իշխանավորներից եկավ պատասխանը. «Մենք թագավոր չունենք, այլ միայն Կեսարին»: Հովհաննես 19:15: Երբ Պիղատոսը լվաց իր ձեռքերը՝ ասելով. «Ես անպարտ եմ այս արդարի արյունից», քահանաները միացան անգետ ամբոխին՝ կրքոտորեն հայտարարելով. «Նրա արյունը մեր և մեր որդիների վրա լինի»: Մատթեոս 27:24, 25:»

«Այսպես հրեա առաջնորդներն իրենց ընտրությունը կատարեցին: Նրանց որոշումը գրանցվեց այն գրքում, որ Հովհաննեսը տեսավ գահի վրա նստողի ձեռքում՝ այն գրքում, որը ոչ ոք չէր կարող բացել: Իր ամբողջ ոխակալությամբ այս որոշումը նրանց առաջ պիտի հայտնվի այն օրը, երբ այդ գիրքը Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից ապակնվվի:»

«Հրեական ժողովուրդը փայփայում էր այն միտքը, թե իրենք երկնքի ընտրյալներն են, և որ միշտ պետք է բարձրացվեն որպես Աստծո եկեղեցին: Նրանք, ասում էին, Աբրահամի զավակներն են, և նրանց բարօրության հիմքն իրենց այնքան ամուր էր թվում, որ նրանք, կարծես, մարտահրավեր էին նետում թե՛ երկրին, թե՛ երկնքին՝ իրենց իրավունքներից զրկելու համար: Բայց անհավատարմության կյանքով նրանք պատրաստում էին իրենց համար երկնքի դատապարտությունը և Աստծուց բաժանումը:»

«Այգեստանի առակում, այն բանից հետո, երբ Քրիստոսը քահանաների առջև պատկերեց նրանց անօրենության պսակարար գործը, Նա նրանց ուղղեց այս հարցը. «Արդ, երբ այգեստանի տերը գա, ի՞նչ պիտի անի այն մշակների հետ»: Քահանաները մեծ ուշադրությամբ հետևել էին պատմությանը, և, չմտածելով իրենց նկատմամբ դրա առնչության մասին, ժողովրդի հետ միասին պատասխանեցին. «Այդ չար մարդկանց չարաչար պիտի կործանի, և Իր այգեստանը պիտի հանձնի ուրիշ մշակների, որոնք իրենց ժամանակներին Նրա պտուղները պիտի մատուցեն»:

«Ակամայից նրանք իրենց իսկ դատավճիռն էին արտասանել: Հիսուսը նայեց նրանց, և Նրա քննող հայացքի ներքո նրանք գիտակցեցին, որ Նա կարդում էր իրենց սրտերի գաղտնիքները: Նրա աստվածությունը փայլատակեց նրանց առջև՝ աներկբա գործությամբ: Նրանք այգեգործների մեջ իրենց իսկ պատկերը տեսան և ակամայից բացականչեցին. «Աստված մի՛ արասցե»»

Հանդիսավորությամբ և ամսոսանքով Քրիստոսը հարցրեց. «Մի՞ թե երբեք չեք կարդացել Գրքերում. “Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նույնը եղավ անկյան գլուխը. սա Տիրոջից եղավ, և զարմանալի է մեր աչքերում”»: Ուստի ասում եմ ձեզ, թե Աստծո արքայությունը ձեզանից պիտի վերցվի և պիտի տրվի մի ազգի, որ նրա պտուղները բերի: Եվ ով որ ընկնի այս քարի վրա, պիտի փշրվի, բայց ում վրա որ այն ընկնի, նրան պիտի աղա փռշու պես»:

«Քրիստոսը կկանխեր հրեական ազգի կործանումը, եթե ժողովուրդը Նրան ընդուներ: Սակայն նախանձն ու խանդը նրանց անողորմ դարձրին: Նրանք վճռեցին, որ չեն ընդունելու Նազովրեցի Հիսուսին որպես Մեսիա: Նրանք մերժեցին աշխարհի Լույսը, և այդուհետ նրանց կյանքերը շրջապատվեցին խավարով՝ ինչպես կեսգիշերյան խավարով: Կանխագուշակված կործանումը հասավ հրեական ազգին: Նրանց իսկ մոլեգին կրքերը, չգսպված, գործեցին նրանց կործանումը: Իրենց կույր կատաղության մեջ նրանք ոչնչացրին միմյանց: Նրանց ապստամբ, համառ հպարտությունը նրանց վրա բերեց իրենց հռոմեացի նվաճողների բարկությունը: Երուսաղեմը կործանվեց, տաճարը ավերակների վերածվեց, և նրա տեղանքը հերկվեց ինչպես արտ: Հուդայի որդիները կործանվեցին մահվան ամենասարսափելի ձևերով: Միլիոնավորներ վաճառվեցին՝ հեթանոսական երկրներում որպես ծառաներ ծառայելու համար»:

«Որպես ժողովուրդ՝ հրեաները ձախողվել էին Աստծո նպատակը կատարելու մեջ, և այդին նրանցից վերցվեց: Այն արտոնությունները, որոնք նրանք չարաշահել էին, և այն գործը, որը նրանք արհամարհել էին, վստահվեց ուրիշներին:»

«Այգու առակի» նշանակությունը միայն հրեա ազգին չի վերաբերում: Այն մեզ համար էլ ունի իր դասը: Այս սերնդի եկեղեցին Աստծո կողմից օժտված է մեծ արտոնություններով և օրհնություններով, և Նա սպասում է համապատասխան պտուղների»: Christ's Object Lessons, 284–296.

Յովելի գիրքը նույնացնում է վերջին անձրևի պատմությունը աշխարհի վախճանի ժամանակ: Վերջին անձրևը Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երրորդ հրեշտակի Աստծո վերջին զգուշացնող պատգամն է: Թեև վերջին անձրևը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի պատգամը, այն նաև ներկայացնում է Աստվածության և մարդկության միջև հաղորդակցության գործընթացը, ինչպես որ խորհրդանշված է Ջաքարիայի ոսկե յուղով, առաջին և վերջին անձրևներով, զոհասեղանից եկող կրակով և այլ պատկերումներով: Վերջին անձրևը ոչ միայն պատգամ է և Աստծո ու մարդու միջև հաղորդակցության գործընթացը, այլև Աստծո Խոսքում հաստատված Աստվածաշնչի ուսումնասիրության միակ սրբագործված «մեթոդաբանությունն» է: Այդ մեթոդաբանությունը Եսայիայի «տող առ տող»-ն է, որ գտնվում է քսանութերորդ գլխում:

Հնագույն, ինչպես նաև արդի Իսրայելի սկզբում Աստված՝ «այգեպանը», Իսրայելին «անապատից» դուրս բերեց: Անկախ նրանից՝ դա Եգիպտոսում չորս հարյուր երեսուն տարվա գերությունն էր, թե Խավար դարերի գերությունը՝ 538-ից մինչև 1798 թվականը, Իսրայելը դուրս բերվեց «անապատից», որովհետև «անապատը» ստրկության և գերության խորհրդանիշ է: Անկախ նրանից՝ հնագույն մարմնավոր Իսրայելն էր, թե արդի հոգևոր Իսրայելը, Աստված նրանց ազատեց անապատային գերությունից և «հաստատեց» նրանց «որպես Իր սեփական ընտրյալ ունեցվածքը՝ Տիրոջ այգին», կոչված՝ լինելու քահանաներ և իշխաններ, որոնց «վստահվեց» «Աստծո պատգամները» ներկայացնելու արտոնությունը: Հնագույն Իսրայելի համար «պատգամները» Օրենքն էին, իսկ արդի Իսրայելի համար՝ թե՛ Օրենքը, թե՛ մարգարեությունները:

«Աստված այս օրերում Իր եկեղեցուն կոչել է, ինչպես որ կանչեց հին Իսրայելին, կանգնելու որպես լույս երկրի վրա: Ճշմարտության հզոր սրով, առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով, Նա նրանց առանձնացրել է եկեղեցիներից և աշխարհից՝ Իրեն սրբազան մերձավորության մեջ բերելու համար: Նա նրանց Իր օրենքի պահպաններ է դարձրել և նրանց է վստահել այս ժամանակի մարգարեության մեծ ճշմարտությունները: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք ևս սրբազան ավանդ են, որ պետք է հաղորդվեն աշխարհին: Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակները ներկայացնում են այն ժողովրդին, որ ընդունում է Աստծո պատգամների լույսը և առաջ է գնում որպես Նրա գործակալ՝ զգուշացումը հնչեցնելու երկրի երկայնքով ու լայնքով»:
Վկայություններ, հատոր 5, 455:

Ժամանակակից Իսրայելը կարգված էր՝ հռչակելու երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը ուշ անձրևի գործության ներքո, միաժամանակ Սուրբ Հոգու գործությամբ իրենց անձնական փորձառության մեջ դրսևորելով Քրիստոսի բնավորությունը: Երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը իրագործվում է ուշ անձրևի թափման ժամանակ,

մի այնպիսի ժամանակահատվածում, երբ մի խումբ մարդիկ, որոնք հարբած են Բաբելոնի գինուց, առաջ են մղում ուշ անձրևի մի կեղծ «խաղաղություն և ապահովություն» պատգամ: Սրանք Եսայիայի Եփրեմի հարբեցողներն են և Հովելի գինի խմողները, որոնց բերաններից նոր գինին կտրված է: Նրանք, ովքեր ընդունում են ճշմարիտ ուշ անձրևի պատգամը, ներկայացված են Դանիելով, Միսայելով, Անանիայով և Ազարիայով, որոնք մերժեցին Բաբելոնական կերակուրը՝ հոգուտ երկնային կերակրի: Սրանք են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք երգում են Մովսեսի և Գառան երգը, բայց նաև՝ այգու մասին երգը, որովհետև այգու առակը իրագործվեց Մովսեսի պատմության մեջ՝ հին Իսրայելի ուխտային հարաբերության սկզբում, և այն կրկին իրագործվեց հին Իսրայելի ուխտային հարաբերության վերջում՝ Գառան պատմության մեջ:

Այգու երգը եզրափակվում է նրանով, որ նախկին ուխտի ժողովուրդը շրջանցվում է այն ժամանակ, երբ նոր ուխտի ժողովուրդը ամուսնության ուխտով միավորվում է Տիրոջ հետ: Տերը շրջանցեց նրանց, ովքեր մեռան քառասունամյա անապատային թափառումների ընթացքում, և հենց նույն ժամանակ ուխտի մեջ մտավ Հեսուի հետ, երբ ամուսնալուծվում էր նրանցից, ովքեր պիտի մեռնեին: Տերը հին Իսրայելից ամուսնալուծվում էր հենց այն նույն ժամանակ, երբ ամուսնանում էր քրիստոնեական եկեղեցու հետ: Ալֆան, այսինքն՝ սկզբնական պատմությունը, ներկայացված է Մովսեսով, իսկ օմեգան ներկայացված է Գառով: Այն պատմությունը, որը երկուսն էլ ներկայացնում են, այգու առակի պատմությունն է. ուստի Եսայիայի այգու երգը Հովհաննես Հայտնատեսի Մովսեսի և Գառի երգն է:

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Սրանք Քույր Ուայթի խոսքերը չեն, այլ Տիրոջ խոսքերն են, և Նրա պատգամաբերը դրանք ինձ է տվել, որպեսզի ես ձեզ տամ: Աստված կոչ է անում ձեզ այլևս Նրա հետ հակառակ նպատակի համար չգործել: Բազում խրատներ տրվեցին այն մարդկանց վերաբերյալ, որոնք իրենց քրիստոնյա են կոչում, մինչդեռ բացահայտում են Սատանայի հատկությունները՝ հոգով, խոսքով և գործով հակազդելով ճշմարտության առաջխաղացմանը, և անկասկած ընթանում են այն ճանապարհով, որով Սատանան է նրանց առաջնորդում: Իրենց սրտի կարծրության մեջ նրանք իրենց են վերագրել իշխանություն, որն ամեննին էլ իրենց չի պատկանում, և որը նրանք չպետք է գործադրեն: Մեծ Վարդապետն ասում է. «Ես պիտի կործանեմ, կործանեմ, կործանեմ»: Մարդիկ Բեթըլ Քրիքում ասում են. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը մենք ենք», բայց նրանք սովորական կրակ են գործածում: Նրանց սրտերը չեն փափկեցվել և խոնարհեցվել Աստծո շնորհով»: Manuscript Releases, հատոր 13, 222:

«Աստծո համբերությունը մի նպատակ ունի, բայց դուք խափանում եք այն: Նա թույլ է տալիս, որ գա մի դրություն, որը դուք կցանկանայիք ավելի ուշ կանխված տեսնել, բայց այն ժամանակ արդեն շատ ուշ կլինի: Աստված պատվիրեց Եղիային օծել դաժան և նենգ Հազայելին՝ Ասորիքի թագավոր, որպեսզի նա պատուհաս լինի կռապաշտ Իսրայելի համար: Ո՞վ գիտե՞ արդյոք Աստված ձեզ չի մատնի այն խաբեություններին, որոնք դուք սիրում եք: Ո՞վ գիտե՞ գուցե հավատարիմ,

հաստատական և ճշմարիտ քարոզիչներն այն վերջիններն են, որ պիտի խաղաղության ավետարանը մատուցեն մեր անշնորհակալ եկեղեցիներին: Հնարավոր է, որ կործանիչներն արդեն կրթվում են Սատանայի ձեռքի տակ և միայն սպասում են ևս մի քանի դրոշակակիրների հեռանալուն, որպեսզի գրավեն նրանց տեղերը և, սուտ մարգարեի ձայնով, աղաղակեն. «Խաղաղություն, խաղաղություն», երբ Տերը խաղաղություն չի խոսել: Ես հազվադեպ եմ արտասվում, բայց այժմ զգում եմ, որ աչքերս կուրանում են արցունքներից. դրանք, մինչ գրում եմ, թափվում են իմ թղթի վրա: Հնարավոր է, որ շատ չանցած մեր մեջ բոլոր մարգարեությունները դադարեն, և այն ձայնը, որ ցնցել է ժողովրդին, այլևս չխռովի նրանց մարմնավոր նիրհը»:

«Երբ Աստված երկրի վրա պիտի կատարի Իր տարօրինակ գործը, երբ սուրբ ձեռքերը այլևս չկրեն տապանակը, վա՛յ պիտի լինի ժողովրդի վրա: Ո՛հ, երանի թե դու էլ ճանաչած լինեիր, հենց այս քո օրը, այն բաները, որ վերաբերում են քո խաղաղությանը: Ո՛հ, երանի թե մեր ժողովուրդը, ինչպես Նինվեն, ապաշխարեր իր ամբողջ գործությամբ և հավատար իր ամբողջ սրտով, որպեսզի Աստված Իր բորբոքված բարկությունը ետ դարձնի նրանցից»: Վկայություններ, հ. 5, 77:

«Եթե դուք անձնատուր լինեք սրտի համառությանը, և հպարտության ու ինքնարդարության պատճառով չխոստովանեք ձեր սխալները, դուք կմնաք Սատանայի փորձությունների ենթակա: Եթե, երբ Տերը բացահայտում է ձեր մոլորությունները, դուք չապաշխարեք կամ խոստովանություն չանեք, Նրա նախախնամությունը ձեզ կրկին ու կրկին կանցկացնի նույն ճանապարհով: Դուք կմնաք նման բնույթի սխալներ գործելու մեջ, կշարունակեք իմաստության պակաս ունենալ և մեղքը արդարություն կկոչեք, իսկ արդարությունը՝ մեղք: Այս վերջին օրերում տիրապետող լինելու խաբեությունների բազմությունը ձեզ կպաշարի, և դուք կփոխեք առաջնորդների, և չեք իմանա, որ այդպես եք արել»: Review and Herald, December 16, 1890.